

mitte rahal olewat. Miks on Jaan seda häda ja kimbatust mulle saatnud! Mina olen waene laps, kel midagi ei ole, see on hõlbus arwata, et lugu teisiti ei ole. Oleks Jaan ometi eñne isaga rääkinud, siis ei oleks mulle ega temale seda südametwalu osaks saanud." Reid sõnu üteldes hakkas ta ärdoste nutma.

Perenaene rõttis Tiiu foenlasse ja ütles lahke häälega trööbstides: "Mine iffa Tiiu, miks sa ilma asjata nutad! Ega peremees ometi veel "ei" pole ütelnud. Pääle selle olen mina selle poolt ja arwan, et ma varem mat minijat enesele ei või saadagi kui sind. Ara karda, ei ole wiga ühtegi. Külap saab kõik veel hästi minema."

Seda wiisi rääkisivad nad veel mõndagi.

Kui Üüri pojaga ojas üksi oli, ütles ta temale: "Poeg, see ei olnud mitte hää, et sa ilma minule ütlematu fohe Tiiu oma prundi nime alla töösid. Sa oleksid pidanud seda eñne mulle teada andma, et sa mina kui isa sulle oleksin midagi nõu annud."

"Aga, armas isa," vastas Jaan, "niisugused asjad toimetatakse ista südame järel. Mina ei arwanud mitte, et sinna sugugi selle wastu saaksid olema, kest Tiiu on naesterahwas, nõnda fuda üleüldse üks peab olema, kui last abikaas peab samas."

"See on kõik tösi," ütles isa, "ma olen ju fa ãra nähinud, et ta wäga usin ja truu on kõiges, mis ta ette rõtab. Aga mu sõbra tütar, feda ja ju fa wäge hästi turneed, on niisama wäsfas ja jume, kas tütarlaps ja on tol fa ema jagu joudu, mis faijuu saadab elu algamises. Mina mõtlesin, et fa jaan iinge qariatju. Tiiu on waeste rahwa laps ja

toob sulle full hää südame, nagu loota on, ligi, oga muud midagi. Säält aga saad sa tubli ja hää südamega naese ja hää kaasarahä veel pääle selle. Mõtke selle pääle, ebt wõid seda nüüd veel teha, eñne kui hilja on."

"Sa oled, isa, mulle," vastas Jaan, "mitu korda ütelnud, et tiskus ja raha mitte inimese õnn ilmas ei ole, waid hää süda, mis teiste inimesestega elu sees oskab läbi läia, ja usinus ja truudus, mis inimest elust läbi peawad soatma. Kui seda inimese juurest leida on, siis tuleb igapäevane leib nagu iseenesest. Pääle selle seisame meie järjel, kus meil ihulikust warast sa just mitte puudust ei ole. Miks pärast peaksin mina Tiiu, feda ma südamest ja õiglasel wiisil armastan ja abikaasaks soowin, tühja raha pärast maha jätma!"

"Aga poeg," ütles jälle isa, "sa wõid ometi arwata, et mina sulle üksi seda soowin, mis sulle kasuks tuleb, miks ei taha sa minu nõu siis mitte wasta wöötta?"

"Wäga hää meelega wötafsin su nõuu wasto, armas isa," vastas poeg, "kui ma ise armastust oma südamesse selle ebf teise tütarlapse wasta wötafsin pañna. Aga seda ei wõi ma mitte teha. Tüdruf, feda ja mulle soowid, on auus inimene, ja ma olen palju hääd temast kuulnud, oga mu süda ei hoia tema proole, ja see'p see on. Ütle ise, isa, kas see oleks sinu meelega pärast olnud, kui keegi sind oleks sundinud teist wötmaga kui seda, kes nüüd sinu abikaas ja minu armastatud ema on. Ma usun, so ei oleks selles asjas ialgi ennast sundida laßnud."